

„Kes on su wanemad ja kus nad elawad?“ küsis maja-emand osa wõttes.

„Minu wanemad elawad siin linna ligidal ühes sauna-urtfikus,“ wastas pois.

„Kas sa oled ka koolis käinud, wõi ei olnud see sugugi wõimalik?“ küsis maja-emand ifka suurema osawõtmisega.

„Külakoolis, auus proua, olen küll käinud ja mõistan Gesti keeli lugeda, kirjutada, rehkendada ja mõnda muud asja,“ ütles poisike, „koolimeistril oli poeg, kes kreiskoolis käib, see on mulle ka wähe Saksa keeli lugemist ja kirjutamist õpetanud. Muud ma ei mõista.“

Maja-emandal oli wäga häa meel kõik seda kuulda, ja ta ütles wiimaks: „Kas sul ei ole lusti meie juure majasse tulla? Meil on just wäikest toapoisfi tarwis. Kui sa alati nii õiglaselt jääd, nagu sa täna ennast oled üles näidanud, siis saab su kätt tõeste hästi käima.“

Wäga suure ja südameliku rõõmuga andis poisike maja-emanda käele suud ja tänas teda tema lahkuse eest. Ta lubas ka kõigest wäest õiglase ja sõnakuulelik olla, nii palju kui wähe tal jõudu saaks olema. Nagu lennus ruttas ta siis wanemate juure kodu ja jutustas neile, mis õnnega tema foku juh- tunud. Paari päewa pärast oli wäikene luua-kaup- leja Jaan, nõnda oli ta nimi, juba kaupmehe juures, kes oma abikaasaga selle poolest ühes nõuus oli poisikest oma juure wõtta.

Kui wäiksele toapoisfile lasti Jaanile nüüd ka lenad riided peenikese moe järele teha, ja et ta üle-

aldse õige sõrge ja jumekas pois oli, tegiwad teda peenemad riided weel kenamaks.

Ühel päewal, kui Jaan juba neli nädalit oli kaupmehe juures olnud ja oma wäikest kohust hoolega täitnud, ütles maja-emand tema wastu: „Ma olen näinud Jaan, et sul sagedaste raamat käes on; üttele, kas sa ei taha weel mõnes asjas enam õpetust saada.“

Jaan lõi kurwalt silmad maha ja ütles: „Küll tahaksin aga mul ei ole wõimalik olnud seda saada, sest et mu wanemad weriwäesed inimesed on, kes mind kõrgemasse kooli ei jõudnud saata.“

„Koh, kui sul just selle tarwis lusti on, siis tahame selle eest hoolt kanda,“ lisas maja-emand lahkest juure.

Ei läinud kaua aega mööda, siis sai Jaan Saksa keeles ja ka mõnes muus asjas ühe kooli- õpetaja käest tundisid. Ta õppis, mis üles anti, hoolega ära ja kandis see juures ka oma ameti eest, mis küll mitte raske ei olnud, hool.

Kooliõpetaja oli Jaaniga wäga rahul ja kiitis tema usinust ta leiwawanemate ees, kes selle üle rõõmustasiwad ja temast weel enam lugu pidama hakkasiwad. Ei läinud täit aastatki mööda, juba kõneles Jaan üsna sorinal Saksa keelt. Kaupmees ja tema abikaas nägawad peagi ära, et pois ka muu ameti päale kõlblik oli, kui üksi majatalituste tarwis. Nad pidasiwad isikeskes nõu teda weel koolitada lasta tundide abiga. Nõnda sai Jaan üsna hääd õpetust, ilma et ta koolis oleks käinud.